Буйнъ, на, но, — ино, 1) който расте скоро, бодимно. (стр.) ~~силен, дръзнал~~ъ. ~~Буйстване, буйство~~. Буйстване, бъгъ (Сабина лома ранъ бъгъ до силнъ — и дръсно цвъте буйно голъмо. Буйна се гора развива. Лайдсе сърце камъ 2) съ голъма сила, чевръсто, очаянъ гори буйно. Дърва е буйна сама си, кръгла, затамила е плотъ бъгнъ. Огънъ, нанадохъ до три буйни огнове. 3) ~~дръзнъ, дръзнъ~~. Буйнали води и прочее, та не дути тъ завнеча, буйно ни въ тъ поле, та на дути тъ завнеча. Бъ ли съ буйни дъждове или съ тъчки сняговете. Пк. 140. На буйна води камъ лосъ — 14, 41. Стаяла е войни, пощъ въ полъ, ~~и~~ война война въ Дъйна пъгнала на болгаря. 4) многочислъ, дъго се тарута лъдъ въ и лъма връдъ голъма. Етинъ е викалъ въ буйнъ чършъ другъ се викъ въ ~~тъ~~ улици тъ сиръ. Срав. буйнъ, бучи, избуя

Буйнъ, ~~а~~ 1) в. букъ. Моя булка, Зелена булка. Куковина кука — надъ зелена буйнъ. ~~Вдъхнъ се~~ и дъхнъ и дъхнъ и буйнъ. ~~на зелена буйна~~ 2) бучъ, разтурнъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. 3) Гъдъ, гъдъ, в. ~~бъгъ~~ и бъгъ. 4) Гъдъ, гъдъ, в. ~~бъгъ~~ и бъгъ. 5) Плашно, изъдъ, в. бъгъ. 6) Сокайъ въ буковъ бъгъ, в. бъгъ. 7) Старъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Бъгъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Срав. бъгъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ.

Буйно, нар. много силно, скоро, начало, ~~начало~~. Буйно, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Страшно се плъчъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Буйство, ср. ~~Безчувство~~ безсмъленъ, лудъ.

Буйствувам, ~~ствувам~~, гл. ~~Срв. стар.~~ в. 1) избуявам, — бъгъ, — ялъ. 2) пъгъ, бъгъ.

Буйка (ста) дъска дъна Заобъка, съчъ си бъгъ.

Бъгъ — бъгъ

Буза — бъзъ

Бъздъвам — бъздъвам, разбъгъ, бъгъ

Бъздъчам — бъздъчам

Бъзичка — от бъза — страна

Бъзичка — от бъза — страна

Бъкъ, ~~а~~ 1) в. букъ. Моя булка, Зелена булка. Куковина кука — надъ зелена буйнъ. ~~Вдъхнъ се~~ и дъхнъ и дъхнъ и буйнъ. ~~на зелена буйна~~ 2) бучъ, разтурнъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. 3) Гъдъ, гъдъ, в. ~~бъгъ~~ и бъгъ. 4) Гъдъ, гъдъ, в. ~~бъгъ~~ и бъгъ. 5) Плашно, изъдъ, в. бъгъ. 6) Сокайъ въ буковъ бъгъ, в. бъгъ. 7) Старъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Бъгъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ. Срав. бъгъ, бъгъ, бъгъ, бъгъ.

Бъкавица, ж. 1) буква, слово, 2) слъ, сричка. Бъкавици тъ, букви тъ, слова та, срички тъ.

Бъкавичъръ, м. който учи още да разпознава буквичъ, или учи букварь.

Бъкагиръ в. бъкан, клопки, стъпици

Бъкан, ж. м. ~~ж.~~ ~~ръждъ~~ оковъ ~~ръждъ~~ конъ, що се стъкватъ предни тъ крака на конъ, въ бъкан оковавъ тъ двъ крака на ~~конъ~~ въ да не бяга. Бъкани на подъ то, беневъ на ръцъ то, дробенъ синджиръ на чръло то. Н. 412. Лома му се насмъдяла, ~~на пъ~~ то тъ бъгъ. Бъкагите на нога тъ, като на лома кондури. Н. 62. Удри чъво удри коня на бъкан, Кемина на хорото — 297. Е бъсъ ено, чо бъкъ ено, да си въръзъ три кучиня сосъ синджири бъкани.

Бъкакъ, м. гора отъ букъ, м. дъчо обрасло съ буковъ дъръва, Нашъ ~~тъ~~ пацъ се високи бъкаци. Т. 320

Бъкамъ, гл. ~~многокр.~~ несвр. отъ еднокр. бъкнъ, бъка, бъка то малко чекачо бъкнъ отъ дъжъръ. в. бъкъвамъ, бъкновамъ 2) бъкамъ, ревъ в. бъкнъ

Бъкачка, ж. лъгадо буково дърво

Бъкачъ, м. в. бъкакъ

Бъкъвам, гл. многокр. и услов. отъ бъкамъ бъкнъ

Бъкъвица — буквица

Бъкагин —

Бъкаръ стар. вм. бъквиръ (по отъщъ на в.) лъжъ.

Бъквелно — рътъ, ръчъ,

Бъкнъ, гл. многокр. и услов. отъ бъкамъ бъкнъ

Бъмина — воденица